

El millor banc del món

«No vull dur la contrària al "National Geographic" però el meu és entre Llafranc i Tamariu»

La darrera primavera, un banc de Galícia (de seure, res a veure amb el món ?nancer) va ser consagrat per les publicacions turístiques i de viatges com el millor banc del món. De fet, la responsabilitat corresponia a una fotogra?a guardonada en un concurs mundial d'imatges nocturnes. L'autor, el fotògraf gallec Dani Caxete, l'havia aconseguit a les tres de la matinada al mes d'agost. Una fotogra?a panoràmica extraordinària, amb el mar i la costa il·luminats pels estels de la via làctia. Un cop premiada la foto, començaren les indagacions. A la costa de Lugo, a l'est de l'estaca de Bares, on comença el mar Cantàbric i dins del Concello d'Ortigueira, a Loira, hi ha set quilòmetres de penya-segats salvatges. L'any 2009, un veí de la vila, de nom Rafael Prieto, va suggerir al cap de la brigada municipal d'obres, que, apro?tant una petita esplanada davant dels penya-segats, hi posessin un banc. Així fou per gaudir de les seves passejades ?ns que algun visitant impressionat per aquest fastuós seient de primera ?la va inscriure amb una navalla darrere del banc una frase en anglès: «The Best Bank of the World».

Combinada aquesta bretolada innocent que batejava el banc com el millor del món amb la foto premiada, acabar a la portada del National Geographic va ser cosa fàcil i ràpida, atesa la moda de fer llistes sobre el millor de qualsevol àmbit. El «com» de la història del banc me l'ha explicat un amic periodista gallec, qui m'ha informat també que aquest darrer estiu l'allau de visitants ha fet que l'Ajuntament prengués algunes mesures de seguretat, no fos que els passés com al matrimoni Mackowiak. Aquesta malaurada parella polonesa resident a Portugal es va estibar pel penya-segat del Cabo da Roca, prop de Sintra, davant dels seus ?ls de 4 i 6 anys en un macabre «sel?e» amb el mòbil. Aquest amic periodista és el mateix que un parell d'anys després de la catàstrofe del Prestige a les costes gallegues em va avisar que la veda de captura de marisc havia provocat una repoblació extraordinària i una qualitat en matèria de clova irrepetible. Reparat el mal pel vessament del petroli, aquesta desgràcia havia estalviat un parell d'anys de captures incontrolades. Indescriptibles els festivals que vaig fer els anys següents. Mai més he trobat uns percebes semblants. Ni en tornaré a veure.

A aquestes altures crec que entendran que jo tinc la meva pròpia elecció del millor banc del món. He tingut la sort d'aficionar-me a llargues caminades diàries, especialment a l'estiu, sense córrer, però a un cert ritme. De fet, sempre seguint els consells bíblics. Si no vaig equivocat, el Gènesi explica que un dia Déu estava passejant pel paradís quan va sorprendre Adam i Eva amb la fruita prohibida. I aquí començaren els maldecaps de l'espècie humana, malgrat que jo em quedo amb el fet que Déu estava passejant. Essent qui era, hauria pogut fer moltes altres coses al seu abast, però va triar passejar. Un dels trajectes que més he sovintejat és el de Llafranc a Tamariu a peu. Aquell tros de la costa, els que el sovintegem barquejant sabem que cada racó, cada pedra, cada escull té un nom. Un dia, baixant de Sant Sebastià i després de prendre el corriol (que sembla tret de la pel·lícula Mogambo o Les neus del Kilimanjaro) que s'en?la des de cala Pedrosa cap a les pinedes de La Musclera vaig trobar un banc. Un banc molt senzill, a un marge del camí, discretament, com si no volgués molestar els vianants: dos taulons de fusta a sobre de dos troncs que no semblen clavats sinó que surtin directament del terra. Res més. Des del primer dia que hi vaig seure vaig descobrir, entre les branques dels pins, aquell paisatge: a la dreta el penya-segat granític que ve de Sant Sebastià agafant un to més rogenc amb les

vetes de les pedres a la vista. Després de punta Estela l'acollidora cala Pedrosa. Davant del meu banc l'illot de Sa Galera, el millor per fondejar i a l'esquerra La Musclera trencada. El paradís.

És el meu banc i el meu paisatge. És on m'he assegut tantes i tantes vegades i ara ho faig de forma ritual quan cal prendre alguna decisió o repensar algun tema. Durant un temps ho feia gairebé diàriament. Molts cops, ja fa anys, prop de les set de la tarda, solia baixar de la mansió de la ?nca el senyor Anthony Grigg, propietari de La Musclera i net de Lord Islington, governador de Noza Zelanda, qui en els anys vint del segle passat, va encarregar-la al coronel i arquitecte Nicolau de Woevodski, el creador de Cap Roig. L'avui Lord Altrincham, el senyor Grigg, ho feia en un sis-cents que aparcava al ?nal del camí davant de l'embarcador. Malgrat que, segons em va dir, la seva família sospitava que aquesta escapada la feia per fumar una cigarreta, en realitat se'asseia al mateix banc on jo badava una bona estona i allà xerràvem una mica: Palafrugell, el turisme, Gran Bretanya, les coses de la vida. Crec que Lord Altrincham passa llargues temporades a La Musclera. Li dono les gràcies per deixar-me fer meu també, el seu banc, el millor del món, i per aquelles estones que xerrant o badant, em donaven i espero que em segueixin donant tanta pau i tranquil·litat.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/01/09/millor-banc-del-mon/822810.html?utm_source=rss